

РЕШЕНИЕ

№ 1634

гр. София, 15.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **6502** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 62 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по жалба на А. М. А., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в затвора [населено място] срещу Заповед № Л -2525/22.06.2020 г. на зам.-главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която е наредено лишеният от свобода да бъде преведен в затвора [населено място] за доизтърпяване на наложеното му наказание.

Жалбоподателят счита оспорената заповед за немотивирана и незаконосъобразна. Твърди, че има семейство в [населено място] и че с преместването в [населено място] ще бъдат затруднени контактите му с тях. Посочва също, че настоящият му адрес е в [населено място]. Моли съда да отмени обжалваната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се явява лично, поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – Зам. Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, трето отделение, 70 състав, като се запозна с искането и събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Лишеният от свобода А. М. А. е постъпил в Затвора С. на 29.05.2020 г. за изтърпяване на наказание лишаване от свобода съгласно присъда от 28.03.2018г. на Софийски

районен съд, Наказателно отделение, 115 – ти състав, постановена по НОХД № 9125/2016г., влязла в сила на 10.02.2020 г.

С оспорената Заповед № Л-2525/22.06.2020г. на зам.-главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е наредено, на основание чл. 58, т. 2 и чл. 43, ал. 3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържаните под стража лица /ЗИНЗС/, да бъде преведен в затвора [населено място] за доизтърпяване на наложеното наказание. Мотивите на административния орган са, че лицето е с постоянен адрес на територията на област Л., като е посочил и разпоредбата на чл. 43, ал. 3 от ЗИНЗС, без да излага конкретни аргументи в тази насока.

Видно от досието на лицето и представената от ответната страна справка от НБДН, приложена по адм. дело № 5865/2019 г., жалбоподателят е с постоянен адрес на територията на област Л., като от 11.01.2010 г., последният има настоящ адрес в [населено място].

По делото са приложени: Заверено копие от Заповед № Л –2525/22.06.2020 г., заверени копия от извадки от информационната система „Изпълнение на наказанията“ с данни от формуляра за досие на лицето и с данни от билет за свиждане № 1/22.06.2019 г., адм. дело № 5865/19 г. и адм. дело № 9503/20 по описа на АССГ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата се явява основателна, по следните правни съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган – Зам.-главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, ст. комисар Ц. Ц., надлежно упълномощен със заповед № Л-1069/27.02.2020 г., издадена от гл. директор на ГД „ИН“ и в предвидената писмена форма по чл. 59 от АПК.

Обжалваният административен акт е постановен при нарушение на материалния закон – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 58 от ЗИНЗС осъдените се разпределят в местата за лишаване от свобода по ред, определен от главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, съобразно възможността да изтърпяват наказанието най-близо до постоянния си адрес и изискването на чл. 43, ал. 3, както следва: 1. в затворите - осъдените с първоначално определен специален режим; 2. в затворите или затворническите общежития от закрит тип - осъдените с първоначално определен строг режим и 3. в затворническите общежития от открит тип - осъдените с първоначално определен общ режим.

По силата на чл. 62, ал.1 от ЗИНЗС преместването на лишени от свобода от един затвор в друг се извършва със заповед на главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията": 1. при включване в обучения, в курсове за придобиване

на специалност, за повишаване на квалификацията или за работа - при изявено желание от лишения от свобода; 2. при настаняване на лечение в болнично заведение по лекарско предписание; 3. по молба на близките или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти; 4. по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода - пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода и 5. при необходимост с цел съобразяване с изискванията на чл. 43, ал. 4; в този случай се взема предвид и желанието на лишения от свобода.

При анализ на посочените по-горе правни разпоредби съдът намира, че разпоредбата на чл. 58 от ЗИНЗС, която е цитирана в заповедта не се отнася до преместване от един затвор в друг, а „разпределяне“ в смисъл на първоначално настаняване на осъдените на лишаване от свобода. Буквално текстът гласи: “Осъдените се разпределят в местата за лишаване от свобода по ред, определен от главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" съобразно възможността да изтърпяват наказанието най-близо до постоянния си адрес и ...“ В случая обаче, затворникът изтърпява наказание лишаване от свобода в затвора С., считано от 29.05.2020 г. и издадената на 22.06.2020 г. заповедта за преместване на жалбоподателя в Затвора – [населено място], не е такава по реда на чл. 58 от ЗИНЗС.

Следователно, приложимата за случая норма е тази на чл. 62, ал.1 от ЗИНЗС, която урежда преместването от един затвор в друг на лишен от свобода, но в същата основанията за преместване са изчерпателно изброени.

Фактическите основания, послужили за издаване на оспорената заповед във връзка с конкретното преместване на А. М. А. не покриват обаче нито една от лимитативно изброените хипотези на чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС. Основният довод за преместването на жалбоподателя - неговият постоянен адрес, не може да бъде релевантно основание за упражненото правомощие по чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС.

Не са налице хипотезите на ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 на цитирана норма, а и такива твърдения липсват и в заповедта. Следващата точка 4 на ал. 1 на чл. 62 от ЗИНЗС, предвижда широка възможност за преместване по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода - пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода, но подобни фактически основания също не са посочени в заповедта и не са доказани в съдебното производство.

Не е налице и хипотезата на т. 5 на чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС. Същата би могла да бъде основание за преместване на лицето единствено при условията на чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС, но мотиви във връзка с минималната жилищна площ в спалното помещение за всеки лишен от свобода не са изложени, нито пък посочената разпоредба е цитирана в текста на заповедта. В заповедта е посочена нормата на ал. 3, на чл. 43, която към момента на издаване на оспорената в настоящото производство заповед е отменена. Независимо от изложеното липсва и втората предпоставка за упражняването на правото по реда на чл. 62, ал. 1, т. 5 от ЗИНЗС, която е в условията на кумулативност заедно с изискването по чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС, а именно – да бъде

взето предвид и желанието на осъдения.

При това положение, съдът намира, не са налице основанията за преместване, посочени в закона (независимо, че Главният директор е наредил л.с. да бъде „преведен“), поради което заповедта се явява незаконосъобразно издадена и следва да бъде отменена.

С оглед изложеното, оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 62, ал. 3 то ЗИНЗС, Административен съд София-град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. М. А., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в затвора [населено място], Заповед № Л-2525 от 22.06.2020г. на зам.-главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която е наредено лишеният от свобода да бъде преведен в затвора [населено място] за доизтърпяване на наложеното му наказание.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС.

СЪДИЯ: